

Frank Adam

Met prenten van Klaas Verplancke

Confidenties aan een ezelsoor

BOEK VIJF



Belgische fabels

Uitgeverij
VRJ
DAG

Voor de kleine jongen van Hoi

Geboren worden als mens
betekent altijd
een reis naar een vreemd land

PLUTARCHUS

De wereld is mooi!
En dat is eigenlijk treurig.

STANISLAW JERZY LEC

Inhoud

- P 7 — **Voorwoord van een gewezen uitgeefster**
Over België en de troost van het ongerijmde
- P 11 — **1. Het lijden van Laken**
‘Wie verontwaardigt zich over de verontwaardigden?’
- P 17 — **2. De mensen-manager van Oostende**
‘Als je in het land van de Belgen wil wonen’
- P 21 — **3. De koetsier van Brugge**
‘Gedenk dat ge u verveelt’
- P 27 — **4. De Rechtvaardigheids-juf van Malonne**
‘Schrijf me met de krijtjes van je tepels!’
- P 33 — **5. De klagers van Luik**
‘Ik ben zo vreselijk gelukkig’
- P 37 — **6. De stadsschijter van Damme**
‘De Uitgever moet weg!’
- P 41 — **7. De patiënt van Gent**
Over het hart van de Belgische wet
- P 47 — **8. De allochtonen-auditie van Antwerpen**
‘Dit incident is begonnen’
- P 51 — **9. De wikipedisten van Dinant**
Over Joessoef Goebbels en Mohammed Robespierre
- P 55 — **10. De intellectuelen van Brussel**
Over de mogelijke dood van de koning en het lef om laf te Zijn
- P 61 — **11. De boswachter van Tihange**
Googelen op ‘mongolen’
- P 65 — **12. De komiekenconferentie van Rochefort**
En de komische imperatief
- P 71 — **13. De gedupeerden van Diest**
Over liefdes die goed zijn begonnen
- P 75 — **14. De schatrijke voetballer van Genk**
‘Solidariteit is gegalvaniseerd egoïsme’
- P 79 — **15. De vijftigers van Bertrix**
*Over de Hoer van België.
Een historisch manifest.*
- P 85 — **16. De criminelen van Nijvel**
Over het Nieuwe België
- P 89 — **17. De dromers van Lier**
En de fontein van licht
- P 93 — **18. De kleine jongen van Hoei**
Over het hoogste geluk
- P 97 — **19. Tafel van Overpeinzing**

Voorwoord van een gewezen uitgeefster

Over België en de troost van het ongerijmde

Vereerd, warm en tintelend voel ik mij van binnen, lieve lezer, wanneer ik terugdenk aan het etentje tijdens hetwelk de uitgever van *Belgische Fabels* mij vroeg om een voorwoord bij dit bijzondere boek.

Hij loofde de moed waarmee ik destijds als uitgeefster de erotische intimidaties heb getrotseerd om de inmiddels veel geprezen reeks absurde fabels *Confidenties aan een ezels-oor* te lanceren.

Ik dankte hem dat hij tijdens mijn scheiding en mijn daaruit voortvloeiende depressie de uitgave van de reeks zo gedreven heeft voortgezet. Ik erkende dat de vele losse relaties

waartoe men als uitgeefster in het vak wordt verplicht mij ertoe hadden bewogen een punt te zetten achter mijn carrière.

De uitgever deelde mij in vertrouwen mee dat de vele losse relaties waartoe hij wordt verplicht hem juist de kracht geven ermee door te gaan.

Ook erkende ik dat ik in veel gevallen heel erg emotioneel ben maar dat het mij toegestuurde manuscript van *Belgische Fabels* mij een zekere rust had geschonken. De uitgever vroeg wat ik daarmee bedoelde. Ik antwoordde toen als volgt.



“ Een weids panorama van de menselijke ziel. ”

Na zijn omzwervingen in de woestijn en de wereld, en zijn escapades op het vlak van de erotiek en de liefde, trekt de literaire ezels in *Belgische Fabels* door een land waar politiek, onderwijs, toerisme, sport en de vele andere geledingen van de samenleving niet worden geregeerd door de wrede speling van het toeval of het lot, maar door de troostende logica van het absurde.

Zowel het vorstelijke lijden van Laken als de nood van de kleine jongen van Hoei worden verlicht. De pijn van de vijftigers van Bertrix, de klacht van de klagers van Luik, het verdriet van de boswachter van Tihange, de onzekerheid van de intellectuelen van Brussel, de angst om het einde van België zelfs worden getemperd door de troost van het ongerijmde.

De uitgever vroeg of ik dit alles in mijn voorwoord wilde vermelden en of ik hem na het dessert de vorige boeken wilde voorlezen in het intieme kader van zijn flat. Tijdens de lectuur van *De Woestijn*, *De Wereld*, *Erotische Fabels* en *Liefdesfabels* stelden we vast dat de boeken elk op zich gelezen kunnen worden.

Maar tegen het ochtendgloren boden ze samen een weids literair-artistiek panorama van de menselijke ziel dat wij, lieve lezer, elk op zich niet hadden vermoed. De schrijver van de *Confidenties* en de meester van de prenten verrijkten de Nederlandse literatuur met een volstrekt nieuw genre en een volstrekt origineel personage. Zij hebben velen geïnspireerd en vervullen ook ons nog telkens van nieuwe ideeën. Zo bracht de uitgever tijdens ons nachtelijke samenzijn de vele praktische raadgevingen van *Erotische fabels* en *Liefdesfabels* op een erg eigen maar attente manier op mijn persoon in de praktijk. Zo koester ik, in het Belgistan van mijn leven, de Tafel van Overpeinzing en alle andere gedachten en beelden uit dit boek als een dagelijkse bron van inspiratie.

Met de inmiddels klassiek geworden beginformule in zicht, wensen wij u de troost en verlichting die wij in *Belgische Fabels* mochten vinden. U ontvangt alvast de beste groeten van de uitgever en vele kusjes vanwege

De Uitgeefster

Hier begint

BOEK VIJF

van *Confidenties aan een ezelsoor*
getiteld *Belgische Fabels*
geschreven door Frank Adam
en van prenten voorzien door Klaas Verplancke

.....

**Het absurde verlosse beiden
van een zinvol leven
en een logische dood**

1

Het lijden van Laken

‘Wie verontwaardigt zich over de verontwaardigden?’

PERSBERICHT

Bij deze laat het hof weten dat de Schrijver van de *Confidenties* heeft besloten uit het leven te stappen.

Het hof ziet zich dientengevolge genoodzaakt mee te delen, met emoties laverend tussen diepe ontgoocheling en regelrechte verontwaardiging, dat aan de vooravond van de nationale feestdag tekst noch prent werden geleverd voor de voorziene Belgische Fabel die op de vorstelijke website hulde zou brengen aan Zijne en Hare Majesteit.

Gelieve onderstaand een vorstelijke reactie te lezen.

Wij verzoeken u geen actie te ondernemen tegen de Schrijver van de *Confidenties* – dat doet hij naar eigen zeggen zelf – en zeggen u bij voorbaat

Dank voor uw begrip
Persdienst Koninklijk Hof



**VORSTELIJK SCHRIJVEN H.M.
KONINGIN DER BELGEN**

Geachte Schrijver van de Confidenties,
Goede Vriend,

Aan de vooravond van de nationale feestdag vroegen Wij, Onze Majesteit de Koningin der Belgen, ons af waarom u uit het leven wil stappen op het moment dat u hulde dient te betonen aan het Belgische vorstenhuis.

Hebben wij of Z.M. de Koning uw schrijversziel ooit gegriefd? Dienen uw afscheid en de daarmee gepaard gaande publicitaire leemte heimelijk ter ondersteuning van zij die ijveren voor het heengaan van België?

Toen wij echter vernamen dat uw besluit tot levensbeëindiging zou zijn genomen tijdens de problematische verwerking van een sterfgeval in uw naaste omgeving, naar verluidt na het overlijden van uw eigen moeder, waren wij dusdanig verbolgen dat wij u thans openlijk het volgende wensen te berichten.

Als schrijver beschikt u niet over het recht om niét te schrijven.

Ook al betroffen uw psychische problemen het heengaan van uw moeder, ja zelfs het verscheiden van uw vader – als schrijver hebt u maar één vader die tegelijk uw enige moeder is, en dat is de Staat.

En als schrijver, tenslotte, hebt u zeker niet het recht uw persoonlijke leed te stellen boven dat van de vertegenwoordiger van de staat, Z.M. De Vorst, wiens Lijden van Laken uw individuele miserie miljoenen malen overstijgt.

Derhalve verbieden wij u uit het leven te stappen, op straffe van vernietiging van al uw

letterkundige werken, monologen, liedjes en sketches.

En wij belasten u met een schrijfpdracht die ons inziens slechts door iemand als u tot een goed einde kan worden gebracht.

U weet dat wij ons als vanouds inzetten voor de zwakken in onze Belgische samenleving. Meer in het bijzonder gaat onze huidige bekommernis uit naar de groep geleerden, denkers, schrijvers, treurspelers, komieken, politici, leraren, reporters, bankiers, advocaten, en andere kunst- en taalbeoefenaars – doorgaans omschreven als 'de intelligentsia'. Deze burgers worden bedreigd door anti-intellectualistische activiteiten van het volk, maar vooral worden zij – uit angst door het volk te worden geminacht, vernederd en bespot – onderdrukt door zichzelf.

Zij duiken onder in nietszeggende meningen.

Zij duiken op in kookprogramma's op de televisie waarin zij hun talenten om te spreken in het openbaar verspelen aan pedant geklets over de filosofische kant van een kwak boter.

Zij maken zichzelf met zielige vrolijkheid interessant tijdens denigrerende acties voor het goede doel.

Als journalisten, reporters en commentatoren hebben zij het onderkruiperschap tot openbare kunst verheven.

In de saloon van de Belgische media zijn geen pianisten meer om op te schieten. Uit de luidsprekermonden weerklinkt enkel monotone meningenmuzak.

Ook jonge knappe leeuwen gedragen zich van bij hun geboorte als corrupte oude krokodillen en maken van België een tribaal continent, waar alles niet 'te koop' is, maar 'te ruilen' bij de juiste anti-intellectuele chef.

“ De Belgische ochtend die zich in het geruis van de stilte als een ontroerende symfonie laat vermoeden. ”

Alsof ons Koninkrijk een brousse is, waar intellectuelen niet resideren als waardige vorsers op zoek naar kennis en kunst, maar schuilen als geestelijke pygmeeën, die de pijl en boog van de psyche nog niet hebben ontdekt, niet weten hoe ze woorden van ijzer moeten smeden, en dansen en zingen als bange kinderen in de Belgische nacht.

Hoe u, zélf schrijver, bijstand zou kunnen bieden in deze nood?

Tijdens audiënties zag Z.M. De Koning tot nu toe slechts twee soorten letterkundigen over zijn vorstelijke loper defileren.

Zoals narren destijds met grimassen hun meesters lieten grijnzen, jongleurs met boerten hun publiek lieten gieren, en hoeren met uitroepen als ‘NEUK ME!’ of ‘NEUK ME HARD!’ hun klanten tot op de huidige dag laten ejaculeren – zo wil de ene soort schrijvers met hun

woorden hun lezers enkel vleien en dronken voeren van zichzelf.

Zoals bokkers andere bokkers zonder feilen bokken in het gezicht – zo beoogt de andere soort alleen maar hun lezers te slaan op de smoel van hun verstand, de bakkes van hun Ego.

‘Maar de schrijver van de Confidenties,’ zo liet Z.M. De Koning zich onlangs hoofdschuddend ontvallen, ‘wij weten niet wie of waar hij is.’ Waarop wij repliceerden: ‘De schrijver van de Confidenties vleit en slaat zijn lezers niet, en laat zich niet, door Uwe Majesteit noch door zichzelf, onderbrengen in een of ander soort. Hoewel hij met zijn handen de grond van zijn berg bewerkt en er naar verluidt ook mediteert met de bomen, is hij even verward, verdwaald en hypocriet als alle anderen.’

Maar hij wordt bezocht door een daimoon. Als een goede geest wijst zijn ezel de weg naar de weidse velden der verwondering. Samen met hem vragen hij en zijn lezers zich af: ‘Hé?! Wie verontwaardigt zich over de verontwaardigden?’ ‘Wie ontmaskert de ontmaskeraars?’ ‘Wie heeft de moed de lafhartige spotters te bespotten?’

Ook kleine dingen – overschaduwd door de monsters Haat en Nijd die het dagelijkse leven baart – krijgen door zijn daimoon-ezel die wonderlijke glans, die de stervende tijdens zijn laatste doodsgrimassen tot extase voert.’

Daarom gebieden wij u al schrijvend uw ezel uit te zenden voor een verzameling Belgische fabels waarin onze verwarde burgers zich over hun land leren verwonderen met de scherpe, stralende blik van de stervende.

Laat zien: de Belgische nacht waarin de lucht het lied van de longen reutelt. Laat horen: de Belgische ochtend die zich achter een rolluik in het geruis van de stilte als een ontroerende symfonie laat vermoeden. Laat ruiken: de geur van koffie die voor de laatste maal als een levensdrug omhoog kringelt langs de trap. Laat smaken: de hemelse druppel vocht die nog één keer de korstige lippen verzacht. Laat vloeien: de vreugdevolle traan om de overrompelende schoonheid van al dit leven middenin de dood...

Laat, door de geest van uw daimoon-ezel, al deze vergeten aspecten van de Belgische dag en nacht weer oplichten in de geest van onze dierbare lezer-landgenoten. Laat hen – voor één keer zonder ironie, domheid of pretentie – het O-Dierbaar-België! gemeend euforisch uitspreken als in een laatste levenszucht.

Gezien uw psychische toestand reageert u niet meer op berichten van de redactie. Daarom doen wij een beroep op een persoonlijke bode, die het zelf moeilijk heeft met de wereld en zichzelf, maar u na lectuur van ons bevelschrift naar het schijnt zal weten te troosten en motiveren.

Bij deze bevelen wij het lot van u, ons, België en zijn verwarden in de handen van uw Uitgeefster.

Mogen haar troostende woorden een hand zijn op uw verdrietige hart, en haar strenge blikken een zweep op uw werkweigerige schrijversziel.

In afwachting van uw Belgische fabels, tekenen wij vol ongeduld

Hare Majesteit de Koningin der Belgen

Post scriptum

Mocht het u van nut zijn, betuigen wij u onze deelneming in het verlies uwer moeder. Mogen de goede herinneringen aan wat zij geweest is u blijven vergezellen en de slechte bij haar achterblijven in haar graf. Sit ei terra levis¹.

Post post scriptum

Mocht u onze letterkundige opdracht negeren en alsnog uit het leven stappen, dan wensen wij: Sit tibi terra gravis².

¹ Romeinse grafspreek: ‘Moge de aarde zachtjes op haar drukken.’

² ‘Moge de aarde hard op jou drukken.’



2

De mensen-manager van Oostende

‘Als je in het land van de Belgen wil wonen...’

‘Oké, luister goed, allemaal! Ik ben jullie mensenmanager!’ riep een stem in de pikdonkere container. Waarna een zaklamp haar felle schijnsel over de versufte asielzoekers liet glijden en na een willekeurige zigzagbeweging halt hield bij het oor van de ezel.

‘Ik ben incognito met jullie meegereisd om jullie voor aankomst te briefen over jullie land van bestemming. Er zijn geen al te grote hoeveelheden lucht meer beschikbaar in deze passagiersruimte. Dus zal ik proberen het kort te houden en aldus een overeenkomstige hoeveelheid zuurstof uit te sparen.

Mag ik informeren naar jullie belangrijkste motieven waarom jullie naar België zijn afgereisd?’

Na anderhalve week ronddobberen in een duistere, bedompte container had de ezel de indruk dat zijn met stof, zweet, en lichaamsvet verstopte poriën onder het brandende licht van de zaklamp allemaal tegelijk als defecte kranen begonnen te lekken.

Enkele asielzoekers verderop lokten tot zijn opluchting met hun antwoord de felle lichtbron bruusk bij zijn oor weg.

‘Mijn vader werd om politieke redenen vermoord.’

“ Als jullie hebben horen zeggen dat de Belgen bars, achterdochtig, depressief, suïcidaal, ongaſtvrij en paranoïde zijn, dan is dat in het dagelijkse leven en ook in het algemeen niet helemaal overdreven. ”

‘Ze hebben mijn moeder mishandeld en verkracht.’

‘Ik ben getrouwd.’

‘Ik werd psychologisch bedreigd. In naam van de internationaal georganiseerde misdaad deed een ambtenaar mij een frauduleus aanbod maar omdat ik, gezien mijn aangeboren

onkreukbaarheid en mijn duur gezworen ambtenaren-eeed, weigerde daarop in te gaan...’

‘Oké, ik hoor dat jullie allemaal een mooi en vrij geloofwaardig levensverhaal hebben voorbereid. Maar blijkbaar doen een paar misverstandenen over België en haar bewoners hier de ronde, vooral omtrent de manier

waarop jullie zich ginds dienen te presenteren.

Als jullie hebben horen zeggen dat de Belgen bars, achterdochtig, depressief, suïcidaal, ongaſtvrij en paranoïde zijn, dan is dat in het dagelijkse leven en ook in het algemeen niet helemaal overdreven.

Toch wil ik jullie verzoeken hen niet vooringenomen tegemoet te treden en de situatie van hun kant te willen bekijken.

Door hun geschiedenis trekt, sinds de Romeinen en vele overheersers daarvoor, een nauwelijks onderbroken spoor van bezetting, sociale uitbuiting en genocide.

In het huidige tijdperk leven de Belgen onder een kapitalistische dictatuur.

De staat, hoewel officieel uitgebouwd in een indrukwekkende constructie van regio's en geledingen, is in de praktijk vrijwel onbestaande.

Politici op het nationale toneel spelen de stukken, declameren de monologen van lokale leiders, “Burgemeesters” genaamd, die in hun desbetreffende stadsstaten of “metropolen” het kapitaal en de macht via een clanstructuur steeds meer naar zich toe trekken.

Kunst en journalistiek worden gedegradeerd tot het ambacht van decorateur en kopiist.

Economie dient om het productieproces te blokkeren; banken saboteren de economie. Pedagogen voeden niet langer op; openbare omroepen roepen onzin om.

Werknemers worden in de fleur van hun ouderdom gedumpt in de kerkers van het pensioen, waar zij vroegtijdig wegroesten door verveling.

België, moet je goed beseffen, is een staat in verval.

Wetende dat de achtereenvolgende crises zich als olievlekken over de hele planeet uitbreiden – dat alle mensen binnenkort Belgen worden en de hele wereld één groot radeloos Belgistan zal zijn – geef ik jullie de volgende raad.

Als je in het land van de Belgen wil wonen, vraag de Belgen dan niet om asiel, spreek liever van de hulp en de ontwikkeling die je hen brengt.

Als je in het land van de Belgen wil werken, spreek de Belgen daarom niet van crisis, gewaag van de oplossingen die je biedt. Van de talen en de onderdrukking die je van je onderdrukkers hebt geleerd. Van de ontbering die je heeft gesterkt. Van de ondervoeding die je van kanker en obesitas heeft gespaard. Van de primitieve tradities die je huwelijk van de teloorgang hebben gevrijwaard. Van de echtelijke moraal die je vrouw van vleselijke blootstelling heeft verschoond. Van je rijke kroost die de Belgische bejaarden zal voeden. Van je jeugdige kracht die hen zal verzekeren van hun oude dag.

Klaag tegen de Belgen niet “Mijn vader werd vermoord”, “Mijn moeder verkracht”, “Mijn leven bedreigd”. Zeg hen dat je met je opgedane know-how inzake onrecht mee wil helpen aan de wederopbouw van hun ontregelde, corrupte justitiestaat.

En als ze jullie tenslotte vragen wie ik ben, beveel mij bij de Belgen dan als “mensenmanager” aan. Want levens regelen en mensen managen, dat is wat ik als vanouds doe met hart en ziel.

Zo dadelijk bereiken we de kade van een kleine Belgische vissershaven. De burgemeester is op de hoogte van jullie komst en heeft na een kleine financiële blijk van respect beloofd

“ Spreek van de talen en de onderdrukking die je van je onderdrukkers hebt geleerd. ”

jullie te ontvangen met gezonde nieuwsgierigheid en gepast protocol.

Gezien de beperkte zuurstof in de passagiersruimte stel ik voor dat jullie verder geen nutteloze gesprekken voeren en ook geen verse ontlasting meer op de grond laten vallen.

Het komt erop neer dat vanaf het allereerste contact een gezonde, evenwichtige en nette indruk wordt gemaakt.

Mag ik erop rekenen dat dit afgesproken is?’

Het licht dat de asielzoekers bij het openzwaaien van de deuren verblindde, kon zowel van de zon als van een zoeklicht afkomstig zijn. Elk van de fors gebouwde, zelfvoldane mannen in fraai uniform kon voor burgemeester worden aangezien. En tegelijk geen enkele van hen.

De ezel maakte zich als een van de laatsten klaar de container te verlaten.

Toen een stem informeerde ‘Hoor die daar soms bij u?’ en hij in de hoek van de ontruimde container een jongen van elf ineengedoken zag zitten, ervoer hij een stekende jeuk in zijn ontbrekende oor.

Of de vader van de jongen was vermoord, zijn moeder tijdens het tafereel werd onteerd, dan wel of zijn oom langs moeders zijde door

een lokale misdaadbende werd geëxecuteerd, was niet af te lezen van zijn uitdrukkingloze gezicht.

Maar het stompje arm waarachter hij zijn donkergekleurde trekken probeerde te verbergen – dat wist de ezel uit eigen ervaring – was niet geboetseerd door de kunstzinnige hand van moeder natuur, doch gehouwen, gesculpteerd en vlijmscherp afgewerkt met een uitheems hakmes, een machete of bijl.

De stem herhaalde ‘Hoor die daar bij u?’ minder geduldig en vriendelijk-informatief dan eerst. De ezel antwoordde ‘Nee,’ nadrukkelijk en op assertieve toon, ‘daarin vergist u zich sterk.’

Buiten op de winderige kade, terwijl hij een douane omstandig uitlegde hoe hij door een misverstand in de container was beland, maar ook ver daar vandaan, in de eersteklas treincoupé, op weg naar zijn eerste echte Belgische bezienswaardigheid, bladerend in zijn reisgids en genietend van de meest verfijnde, zinnenstrelende Belgische chocolade, vocht hij met al zijn geestelijke vermogens tegen de machete die zijn verbeelding, als in een flits van helderziendheid, had zien flikkeren in de andere, niet afgehakte kindsoldatenhand, waarvan de vingers zich hadden gebald tot een trefzekere, niets of niemand ontziende, dodelijke kindsoldatenvuist. ¶

3

De koetsier van Brugge

‘Gedenk dat ge u verveelt’

Dit is het verhaal van de koetsier van Brugge, die op een zonovergoten zomerochtend, na het liefdevol inspannen van zijn paard, het geduldig vullen van de haver, het ambachtelijk invetten van zijn zweep, vastberaden had besloten die dag zijn eerste klant te doden.

Dit is het verhaal van de ezel, die de ochtend dat de koetsier van Brugge een .357 Magnum in zijn voorraad haver schoof, met de kinderlijke opwinding van de pas aangekomen reiziger vanuit het station richting centrum stapte, zich daar wuivend met een bankbiljet in de eerste de beste koets liet vallen, tegen de rug van de koetsier ietwat onpersoonlijk maar

zeker niet onbeleefd bedoeld gebod: ‘Rij mij uw Brugge maar rond’ en een seconde later met pupillen als schietschijven staarde in de loop van diens revolver.

‘Het spijt me, maar voor dat bedrag,’ zei de koetsier met nauwelijks verholen minachting in zijn stem, ‘kan ik u enkel rondrijden in uw Brugge. In de stad van uw geperverteerde verbeelding.’

Zoals de mens bussen inschakelt, treinen inlegt, vliegtuigen chartert om aan de andere kant van de wereld rampen te aanschouwen en de menselijke gruwel van nabij te kunnen bewonderen, zo huren u en uw toeristensoort



mijn koets om mijn geliefde stad interessant te komen vinden omwille van haar afschrikwekkende saaiheid.

Hoe heerlijk huivert u als u een koetsier nutteloze historische data hoort debiteren met het stemgeluid en de passie van een ambtenaar op rust. Hoe zalig rilt u bij het zien van deze Midden-Aardse Stad, haar Midden-Aarde kunst, haar hobbitachtige bewoners, die door een feodaal verbond tussen toerisme en middenstand van hun geliefde straten en pleinen worden verjaagd. En hoe haastig háást u zich om haar na amper één dag weer te verlaten.

Want zoals u zich (in normale omstandigheden) één keer per dag in een privaat vertrek van uw onverteerde voedselresten ontdoet en u na een handenwassing de rest van de dag gedraagt alsof u over een lichaam beschikt dat niet door wansmakelijke ongemakken wordt geplaagd – zo bezoekt u slechts één maal in uw leven Brugge om u van uw grootste post-moderne dwanggedachte te ontlasten – nl. 'Memento te languere', 'Gedenk dat ge u verveelt' – en om nadien elders een o! zo druk, cultureel opwindend leven te leiden dat nooit of te nimmer door zelftwijfel, minderwaardigheidsreflexen of lusteloosheid wordt verstoord.

Oorlog, bezetting en politiek heeft mijn stad in de loop der tijden met de grootste volharding getrotseerd. Maar hoe lang houdt zij stand wanneer zij door vooroordelen wordt belegerd, in verhalen wereldwijd met laster wordt besmeurd, tot in het islamitische hiernamaals toe – waar naar verluidt de geest van Bin Laden bij aankomst in de hel een dossier ontvangt met de mededeling dat christen-

honden zijn ingewanden zullen openrijten en uitrekken over een afstand van Mekka tot Medina (dat is vijfhonderd kilometer) tenzij hij, als boetedoening voor de stad die hij zo apocalyptisch heeft verwoest, terugkeert naar de aarde en daar in een danig uitgebluste stad zulke goede werken verricht dat haar inwoners elke ochtend met de hoogst mogelijke hoeveelheid ochtendenergie ontwaken, en dat naar verluidt Bin Laden wanneer hij de naam van de stad in kwestie leest op het dossier, gelaten het hoofd schudt en zegt: 'Een nieuw Bruisend Brugge? Nee, dat lukt me nooit. Laat die christenhonden maar gelijk op me los.'

'Mag ik u vragen,' informeerde de ezel op zakelijke toon, 'hoeveel uw tarief bedraagt om mij uw Brugge te laten zien.'

'Mag ik u vragen,' vroeg de koetsier, 'hoeveel uw budget daarvoor heeft voorzien?'

'Voor uw Brugge,' zei de ezel, 'is geen prijs mij te hoog.'

'Wel, dan,' zei de koetsier, terwijl hij de haan van zijn Magnum spande en de revolver tegen de slaap van de ezel plaatste, 'in ruil voor uw leven laat ik u mijn Brugge zien. Geen sluimerende stad waar uw middeleeuwse dagdromen van in kant gesluijverde maagden, in kousenbroek geperste knapen tijdens een ontspannende koetsrit worden verbeeld, maar een bruisende, vulkanisch kokende metropool van de eenentwintigste eeuw, waar niet in stoet of wagenspel, voor het vermaak van de burger af en toe een historisch personage wordt terechtgesteld, maar waar de burger zelf op elke straathoek, elk willekeurig moment van de dag of de nacht, voor het oog van journaalcamera's en tot schrik

“ Oorlog, bezetting
en politiek heeft mijn stad
in de loop der tijden
met de grootste volharding
getrotseerd. Maar hoe lang
houdt zij stand wanneer
zij door **vooroordelen**
wordt belegerd. ”

van het Comité voor Openbare Blijdschap & Toerisme kan worden geëxecuteerd.’

‘En waar u,’ onderbrak de ezel, ‘tijdens een schermutseling met veiligheidstroepen straks de eerste zult zijn.’

‘Voor het Nieuwe Brugge,’ zei de koetsier heldhaftig, ‘offer ik alles. Zelfs mijn leven.’

De ezel keek weg van de loop van de Magnum, richtte zijn blik als een mentale revolver in de blik van de koetsier en schudde het hoofd.

‘Alles betekent méér dan enkel uw leven. Als u met het oude Brugge wil breken, dat Midden-Aardse beeld voorgoed wil vernietigen en zoals u beweert werkelijk alles wil offeren, wend uw .357 Magnum dan af van mijn persoon en zet die tegen de slaap van uw paard.’

Alsof het dier in kwestie over een paranormaal gehoor beschikte en uit de hem omgevende geluidenbrij van Portugese neusklanken, Duitse keelraspen en Spaanse gromspraak, net die klanken die zijn naam vormden had opgepikt, wendde het zijn kop en staarde zijn meester aan met de trouwe, nietszeggende blik van een afgeleefde knol.

Een half uur later, op het dakterras van het Concertgebouw, dat hen vergastte op een bovenwerkelijk panorama over stad en ommeland, vroeg de ezel aan de koetsier met welk verhaal hij zijn Nieuwe Brugge nu juist dacht te verkondigen?

Met het verhaal over Bin Laden, die misplaatste grap waarmee het meisje van zijn dromen, gewild of niet, onlangs zijn hart had gebroken? Of met zijn eigen verhaal, over het Nieuwe Brugge dat hij elke dag opnieuw weer schiep in zijn koets? Moest hij, omdat Paris

de hele antieke wereld offerde voor de schoonheid van een vrouw, nu het beeld, de toekomst en het lot van zijn geliefde stad laten hangen van het gladgeschoren poesje van een studente experimentele dans, die bij gebrek aan carrière werkte als serveerster in een verre anonieme stad?

Waarom vuurde hij in zijn koets geen verzen in plaats van kogels af? Waarom confronteerde hij zijn toeristen niet met de praktijk van de vele theaters, jazzclubs en operahuizen in zijn stad, waar ze zonder ijs, Belgische chocolade of Brugse gids op harde, ongemakkelijke stoelen, uren achtereen, met hun existentiële verveling werden geconfronteerd, en met zoveel onbeantwoorbare vragen naar huis werden gestuurd dat ze Brugge de rest van hun leven vergaten? Waarom ging hij zelf eens niet op reis – was het mooiste Brugge niet het Brugge dat werd gemist? En waarom zocht hij tegen zijn dertigste verjaardag niet een flat en zei hij zijn kamer in het ouderlijke huis niet eindelijk voorgoed vaarwel?

Meer nog dan van Brugge, zoveel was duidelijk, hield de koetsier van zijn paard. Alsof beiden door een gril van het lot jaren van elkaar waren gescheiden, viel hij zijn rijdier beneden bij het weerzien huilend van geluk om de hals.

Na een haastig, gegeneerd afscheid kwam de ezel in een drummende anonieme mensenstroom terecht. Een kleine jonge vrouw aan zijn zij lachte hem zwijgend toe. In het bokkige Japans dat hij aan een onbarmhartige judo-initiatie overgehouden had, sprak de ezel haar van het mystieke zwijgen waar deze stad in vergeelde reisgidsen om werd geroemd. ¶